

4. Лавриненко Г. Формування міжнародного іміджу України в західному світі (на прикладі Польщі) / Г. Лавриненко // Політологія. – 2011. – №4. – С. 149-153.
5. Нагорняк Т. Країна як бренд. Національний бренд «Україна» / Т. Нагорняк // Стратегічні пріоритети. – 2008. – №4. – С. 220-227.
6. Улитина М. Формирование международного имиджа России в условиях информационной глобализации / М. Улитина. – М.: МГЛУ, 2015. – С. 144-158.

Мокріщева О.

ПОЛІТИЧНЕ ВИХОВАННЯ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ В УКРАЇНІ ТА РОСІЇ

У статті розглядаються ключові аспекти політичного виховання молоді в Україні та Росії та на основі статистичних даних робиться висновок про основні його недоліки, що потребують корекції з боку влади та суспільства.

Ключові слова: політичне виховання, патріотизм, політична свідомість.

Аналіз процесу політичного виховання молоді в Україні та Росії неможливий без урахування результатів роботи одразу в декількох наукових дисциплінах, таких як політологія, соціологія, історія та психологія. Оперування науковими даними завжди дає більш конкретну та наближену до об'єктивної реальності картину, проте політичне виховання важко оцінити без усвідомлення власного досвіду як представника молодого покоління України.

Процес політичного виховання направлений на формування політичної свідомості, яка в свою чергу прямо пов'язана з політичною поведінкою. Соціально-економічні умови буття народу відобразились у сприйнятті політичної свідомості як варіанту громадської свідомості. Причиною паралельного аналізу цього явища в Росії та Україні є спільне історичне минуле цих країн, при цьому особливої уваги вартий той факт, що в обох державах ще й досі великий вплив у свідомості народу несе соціалістичне та комуністичне виховання минулого століття. Окрім цього, саме в Радянському Союзі була закладена і теоретична база проблеми, що розглядається.

Виховання політичної свідомості тісно пов'язано і з поняттям патріотизму. Він являє собою особливу політичну ідею, яка має характеристики цінності, і тому її конкретні ознаки важко визначити, оскільки зміст не залишається однорідним ні в різних проміжках часу, ні на різних територіях, та ще й залежить від постійно рухливого політичного процесу. Варто зазначити, що фактор рухливості політичного процесу нерідко не береться до уваги тими, хто досліджує суміжні з цим поняття. Така особливість дає перевагу державі при формуванні цілеспрямованих засобів трансформації політичної культури. При вдалому плануванні політична свідомість народу здатна розвиватися на благо державі, всього суспільства і окремо взятих членів.

Проблема патріотичного виховання в сучасній Росії, як і в Україні, є гостро актуальною та політично важливою. Ідентифікаційна спільність громадян, на думку російських соціологів, прямо пов'язана з позитивним вектором розвитку політичної та соціально-економічної сфери життя федерації. Ключовими факторами в формуванні

цього почуття спільності вони визначають гордість за свою країну, її історичне минуле та сьогодення, надію на її гідне майбутнє.

Статистика пропонує цифри стосовно зацікавленості політикою в молоді Росії. Серед опитаних більше 70% цікавляться політикою в країні та в світі, 17% студентів приділяють увагу тільки, на їх погляд, важливим світовим подіям, 13% не цікавляться цим взагалі. Такі цифри не вказують на політичну пасивність, що вже свідчить про сформований рівень політичної свідомості. Проте слід зазначити, що дані можуть не зовсім точно відображати загальну картину, адже учні вищих навчальних закладів отримують багато інформації з багатьох питань під час навчального процесу. З тих самих респондентів 68% оцінили політичну ситуацію в Росії як задовільну, проте 11% охарактеризували її як критичну [3; 2].

На парламентських слуханнях Госдуми РФ 16 грудня 2008 року програму «Патриотического воспитания граждан РФ» доповнили новими положеннями, за якими розвиток громадянської правосвідомості та ідентичності базується на морально-духовних та гуманістичних цінностях. Таке патріотичне виховання передбачає формування в особистості певного відношення до Батьківщини, свого народу та культури, її загальнокультурної місії».

Політична культура в Україні, як і в сусідній державі, має сліди радянського виховання та ідеології, хоча завдяки сучасним темпам розвитку комунікацій має можливість все більше рухатись в сторону Західного зразка. Проте жодне покоління громадян не може формувати своє бачення політичного устрою світу без використання досвіду минулих поколінь, через що ми маємо необхідність виділити такі особливості: а) заідеологізованість мислення, непримиренність будь-яких нетрадиційних поглядів; б) низька компетентність в управлінні справами суспільства та держави: в) правовий нігілізм; г) нерозвиненість громадянських позицій та недостатньо розвинутий індивідуалізм; д) підданські відносини за будь-якого центру реальної влади [2; 5].

Історичні події, що сталися за часів незалежності, стрімко формують і нові риси політичного виховання, що на даний момент відбувається також на основі виховання патріотичного. Патріотичність неможливо сформувати без привиття любові до власної культури, традицій, усвідомлення важливості практичних дій для покращення якості життя свого народу. За інформацією Міністерства молоді та спорту України за 2017 рік 9,3% молодих людей постійно стежать за політичним життям в Україні та 22,4 % відслідковує головні події в політичному житті країни. Водночас, майже третина молоді каже про відсутність інтересу до політичних процесів в Українській державі (32,1%). Серед головних чинників «аполітичності» сучасної молоді – недовіра політикам та владі (48 %), зневіра щодо важливості своєї громадянської позиції (30,1 %) та низька самооцінка власної політичної культури («Я нічого в цьому не розумію») (23,6 %) [4, 12].

Загалом 69% молодих людей вважають, що держава повинна вживати хоча б один тип нижчеперерахованих заходів, спрямованих на виховання національнопатріотичної свідомості дітей та молоді, зокрема:

- Виховувати почуття патріотизму з дитячого садка (44%);

- Створювати національно-патріотичні гуртки, організації, клуби (25%);
- Створювати та демонструвати більшу кількість національно-патріотичних фільмів, розповсюджувати художню літературу національно-патріотичної тематики (22%);
- Сприяти появі більшої кількості тем національно-патріотичної спрямованості в ЗМІ (22%);
- Фінансувати заходи національно-патріотичної спрямованості (20%);
- Розвивати молодіжні громадські організації патріотичного спрямування (18%) [1, 85].

Порівняння станів політичної сформованості молоді Росії та України наглядно демонструє недоліки в політичному вихованні цих країн, які в багато чому є спільними та часто розвинулись з однакових причин. Аналіз систем виховання повинен слугувати вказівкою та опорою для усунення проблем та корегування шляху розвитку власного політичного досвіду кожної з країн. В першу чергу політично вихованими повинні бути наймолодші та найсвіжіші голови, адже саме молоде покоління є спадкоємцем в ролі будівників майбутнього держави і народу. Політична неграмотність майбутніх спеціалістів неприпустима, бо така людине не спроможна вирішувати свою та чужі долі.

Список використаної літератури:

1. Годлевська В.Ю. Патріотизм в розумінні сучасної студентської молоді / В.Ю. Годлевська // Грані. Науково-теоретичний і громадсько-політичний альманах. – Дніпропетровськ, 2015. – № 11/2 (127). – С. 83–87;
2. Лапшин С.А. Дефінітивний аналіз проблеми формування політичної культури студентської молоді / С. А. Лапшин // Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка і психологія. – №35. – Вінниця: ВДПУ, 2011. – С.246-251;
3. Селиванова М.А. К вопросу формирования общественно-политической активности студенческой молодёжи /М.А. Селиванова// ГосРег: Государственное регулирование общественных отношений. – 2016. – №2(16). – С. 22-26;
4. Соціологічне дослідження "Молодь України 2017". Міністерство молоді та спорту України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу: http://www.dsmsu.gov.ua/media/2017/11/16/7/Socdoslidjennya_2017.pdf

Сулима Я.

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА: УКРАЇНСЬКИЙ ТА РОСІЙСЬКИЙ ДОСВІД

У статті розглянуто основні моменти запровадження і розвитку інноваційної політики, підходи до її реалізації. Основну увагу приділено досвіду Росії та України.

Ключові слова: інноваційна політика, інновації, технології, науково-технічна сфера.